

ARENDA SILVICĂ. REGLEMENTARE JURIDICĂ

Victor DUMNEANU,
magistru în drept, lector universitar

Problema folosirii resurselor naturale în Republica Moldova rămâne încă una nesoluționată, chiar și din punctul de vedere al reglementării juridice. Totodată, este de menționat din start că la baza reglementării relațiilor privind folosirea resurselor naturale trebuie să-și găsească existența două principii fundamentale ale Dreptului ecologic, și anume:

a) principiul folosirii raționale și în complex a resurselor naturale;

b) principiul folosirii resurselor naturale conform destinației și scopului de atribuire.

Anume aceste principii trebuie să-și găsească existența la baza reglementării relațiilor cu privire la atribuirea, folosirea și retragerea terenurilor din fondul forestier.

Amintim că fondul forestier constituie toate pădurile, indiferent de tipul de proprietate și forma de gospodărire, terenurile destinate împăduririi, terenurile afectate gospodăririi silvice, precum și terenurile neproductive, incluse în amenajamentele silvice sau în cadastrul funciar ca păduri și/sau plantații forestiere.

În același context ținem să menționăm că relațiile cu privire la atribuirea, folosirea și retragerea terenurilor din fondul forestier sunt reglementate de: Codul silvic, Codul funciar, Codul civil, Legea regnului animal, precum și de Regulamentul privind arenda fondului forestier în scopuri de gospodărire cinegetică și/sau recreere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.187 din 20.02.2008 (în continuare – Regulament).

De menționat că Regulamentul conține prevederi ce se contrazic, inclusiv noțiuni care sunt lipsite de suport juridic. De exemplu, punctul 3 al Regulamentului prevede noțiunea „*bonitatea terenului de vânătoare*” aceasta fiind definită drept *capacitatea unui teren de vânătoare de a produce vânat în funcție de condițiile de hrană și starea habitatului*. Este cunoscut faptul că noțiunea „*bonitate*” este folosită pentru a estima calitatea naturală a terenurilor cu destinație agricolă, și nu a terenurilor de vânătoare.

Totodată, Regulamentul prevede și noțiunea de *arendă* a terenurilor forestiere și noțiunea de *contract de arendă*. Astfel, se consideră că arenda terenurilor forestiere reprezintă atribuire, în baza contractului de arendă, a terenurilor forestiere, aflate în proprietatea publică a statului, în folosință pe o durată determinată, cu achitarea unei plăți stabilite de către arendator. Contractul de arendă, însă, reprezintă un acord încheiat între o parte – gestionarul (arendatorul) legal de terenuri forestiere și altă parte – arendașul, cu privire la exploatarea acestor terenuri pe o durată determinată, cu achitarea unei plăți stabilite de către arendator și negociată de părți.

Punctul 16 al Regulamentului prevede că contractul de arendă a terenului forestier trebuie să includă următoarele:

1) caracteristica resurselor forestiere;

2) hotarele terenurilor date în arendă (marcate în natură cu semne de amenajare a pădurilor și indicate în materialele cartografice), suprafața lor totală;

3) termenul de arendă;

4) quantumul plăților pentru arendă și modul de efectuare a lor;

5) obligațiunile părților față de paza, protecția și regenerarea pădurilor și faunei vânătoarești;

6) modul de prezentare de către arendaș a dărilor de seamă cu privire la lucrările efectuate pe terenul forestier arendat;

7) alte condiții privind folosirea terenurilor forestiere prevăzute de părțile contractante.

După cum ne dăm bine seama, contractul de arendă a terenurilor forestiere nu este unul clasic, deoarece obiectul acestui contract constituie și este format din două obiecte ale naturii, și anume: terenurile și pădurea – ca elemente ale naturii.

Regulamentul prevede că obiect al contractului de arendă a terenurilor fondului forestier îl constituie terenurile atribuite în scopuri de gospodărire cinegetică și terenurile atribuite în scopuri de recreere. Nu poate constitui obiect al contractului de arendă a terenurilor forestiere: ariile naturale protejate de stat (rezervații, parcuri naționale, monumente ale naturii), terenurile cu regim special de protecție, precum și alte terenuri, dacă folosințele silvice sunt incompatibile cu destinația lor specială. Totodată, Regulamentul prevede în punctul 11 că se interzice subarendă terenurilor forestiere, răscumpărarea lor și transmiterea dreptului de deținere. De asemenea, se interzice limitarea de către arendaș a folosințelor silvice în hotarele terenului arendat.

Este de menționat faptul că Regulamentul prevede un control riguros asupra îndeplinirii obligațiilor de către arendaș. Astfel, controlul asupra organizării și desfășurării gospodăririi cinegetice și/sau de recreere este exercitat de către arendator, prin controale efectuate în caz de necesitate, dar nu mai rar de o dată pe an. În cazul în care sunt depistate încălcări ale legislației silvice, arendatorul întocmește un aviz, care se prezintă arendașului în scopul înlăturării neajunsurilor constatate. În cazul neexecutării și neîndeplinirii prevederilor din aviz, arendatorul aplică arendașului următoarele sancțiuni:

✓preîntâmpinare;

✓rezilierea contractului de arendă.

În ceea ce privește rezilierea contractului de arendă, Regulamentul prevede în Capitolul V temeiurile de modificare și reziliere a contractului de arendă, care de asemenea se contrazic în punctele 50 lit.a) și 52 lit.e).

În concluzie putem menționa că unele prevederi ale „Regulamentului privind arenda fondului forestier în scopuri de gospodărire cinegetică și/sau recreere” vin în contradicție cu prevederile normelor juridice ierarhic superioare și necesită a fi revizuite.